ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

16 травня 2018 року
№ 19 (58)

«НІ!» виборам за законом Януковича

Учора Дніпропетровщина підтримала Всеукраїнську акцію «Ні виборам за законом Януковича!», що покликана прискорити розгляд законопроекту нового Виборчого кодексу в другому читанні. Нагадаємо, внаслідок тривалих кількатисячних акцій протесту під Верховною Радою України, ініційованих демократичними політсилами, 7 листопада 2017 року українські парламентарії врешті ухвалили проект №3112-1 в першому читанні, однак на тому все зупинилось. Зараз можновладці відверто та цинічно саботують виборчу реформу, адже закриті списки та «мажоритарка», запроваджені ще за часів Януковича, фактично дають їм карт-бланш на чергове отримання мандату і слугують гарантією їхньої безкарності.

«Наша мета – шляхом мирного протесту в рамках чинного законодавства змусити парламент виконати власну передвиборчу обіцянку та міжнародне зобов'язання України – прийняти новий Закон про вибори! Ми вимагаємо відкритих списків та скасування мажоритарної системи, що в свою чергу призведе до повного переформатування українського парламенту, на яке чекає український народ!», - наголосив у своєму виступі координатор Руху нових сил Дніпропетровщини Анатолій Гайворонський.

Акція «Ні!» виборам за законом Януковича» у Дніпрі відбулась під стінами обласної ради. Її учасниками стали представники різних демократичних сил, зокрема «Рух нових сил Михайла Саакашвілі», «Самопоміч», «Демократичний Альянс», «Сила людей», громадські активісти та городяни. Розпочався захід імпровізованим перформансом, який наглядно показав, за яким принципом відбуваються вибори в Україні і як народні обранці, потрапивши у Верховну Раду, завзято розпилюють державний бюджет. Містяни та молодь, які підтримали акцію протесту, сприйняли це «дійство» бурхливими оплесками.

«Я тут, бо вважаю, що зазначений закон є особливо важливим для України. Дуже сподіваюся, що наступні народні депутати будуть обрані за новим Виборчим кодексом і виправдовуватимуть очікування та надії своїх виборців. Без обману. Саме цей закон дає можливість максимально чесно провести наступні вибори, і тому я підтримую цю акцію!», - відзначила одна з учасниць заходу Вікторія.

Виступаючи перед протестувальниками, представники різних політичних партій, об'єднаних спільною метою, наголошували на необхідності саме шляхом мирних протестів, у рамках чинного законодавства, вимагати у влади працювати на благо українського народу та держави.

«Ми з вами живемо в країні з парламентсько-президентською моделлю, де Верховна Рада формує Кабінет Міністрів, призначає Прем'єр-міністра і саме від цього призначення залежать і наші дороги, і наші пенсії, і наші тарифи. Тому прийняття нового Закону про вибори є вкрай важливим! Ми боротимемось за це до кінця! І обов'язково переможемо!», - підкреслив Анатолій Гайворонський.

Нагадаємо, днями мирні протести за підтримку розгляду нового Виборчого кодексу №3112-1 у другому читанні проходять у більшості обласних центрів України та інших міст, у столиці акція запланована на 17 травня.

Олена МЕРЕЖКО.

ШАНОВНІ ФЕРМЕРИ, СЕЛЯНИ-ОДНООСІБНИКИ, АГРАРІЇ, НАШІ ЧИТАЧІ!

Нині триває передплата на «Фермер Придніпров'я» на друге півріччя 2018-го. А отже, тим, хто оформив передплату на перші шість місяців року, варто завітати на поштове відділення, щоб продовжити її на новий термін.

Чимало наших читачів отримували газету завдяки редакційній передплаті. Ми пішли на цей безпрецедентний крок з метою популяризації «Фермера Придніпров'я» як нового видання в нашій області.

Судячи з ваших листів та телефонних дзвінків до редакції, газета багатьом сподобалася, а її публікації знайшли відгук у ваших серцях завдяки їх правдивості, безкомпромісності. Отже, сподіваємося, що ви забажаєте і надалі бачити наш «Фермер Придніпров'я» у своїх оселях.

Ми також сподіваємося, що фермери, передусім члени асоціації, підтримають газету й оформлять передплату на друге півріччя для своїх пайовиків, насамперед для пенсіонерів.

У свою чергу обіцяємо, що не схибимо з обраного шляху. Газета й надалі стоятиме на захисті інтересів фермерського руху, селян, простих людей праці, надаватиме, як і раніше, їм безкоштовну правову допомогу, консультуватиме з юридичних питань. І навпаки: дошкульно битиме друкованим словом бюрократів усіх мастей, нечистих на руку корупціонерів, зухвалих рейдерів, що, як ті круки, ладні поживитися плодами чужої праці.

Отже, не відмовляйте собі у спілкуванні з «Фермером Придніпров'я».

Наш передплатний індекс 60092.

В Україні є проєвропейські судді!

Вердикт Феміди

Погляд суспільства на реалії української судової системи завжди посилений, тим паче зараз, у період її не до кінця зрозумілого реформування. Суд є тим чутливим камертоном, що покликаний знайти точні тембри звучання фіналу судової «увертюри», яким є судове рішення чи ухвала. А про фальшиві їхні ноти, або небезсторонність та свавілля суддів, читачам «Фермера Придніпров'я» відомо вже чимало. Удвічі приємно, що чергове звернення до редакції - з селища Курилівка Петриківського району від приватного підприємця Олега Потапенка - розповідає про випадок належного захисту в суді інтересів громадянина у спорі з тамтешньою селищною радою, тобто державою:

- Волею історії наше давнє козацьке село Курилівка Протовчанської паланки опинилося поруч із шляхопроводом, що з'єднує Кам'янське з його Лівобережжям, - пише Олег Миколайович. – Всередині двотисячних я спробував зайнятися приватним підприємництвом, узяв для цього в оренду в Курилівській селищній раді десять соток колишніх пасовищ поруч шляхопроводу. Потроху облаштували земельну ділянку з родиною, дуже непросто було, згодом відкрив пункт продажу лісоматеріалів. Всі необхідні дозволи для комерційного використання ділянки, її проекту відведення, твердого покриття, присвоєння кадастрового номера, будівництва тимчасової торгівельної споруди тощо оформляв належним чином. Мов передчував, що буде далі… У 2012 році підкралося лихо - через онкохворобу лікарі видалили праву нирку, став інвалідом праці. Тепер відпустило. Гадаю, завдяки моїй активній життєвій позиції, бажанню робити добрі справи, і волонтерські - для фронту.

Далі - стор. 3

Сучасні сюжети

ПОРУШНИКАМ НА ГОЛОВНІЙ НЕ РОЗМИНУТИСЯ

Читайте - стор. 4, 5

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Малозначна справа

Сьогодні слова «реформа» і «реформатори» в народі стали ледь не лайливими. Чому так сталося? Адже Революція Гідності саме і відбувалася за реформування геть принизливого існування українського народу, яке заполонили корупція, безправ'я, невпевненість у завтрашньому дні, за європейські стандарти життя. Але зі Сходу прийшла війна, яка триває уже п'ятий рік поспіль. Звичайно, сподіватися на покращення рівня життя під час виснажливого протистояння наївно, але виникає питання: хто заважає нашій владі проводити реформи, спрямовані на покращення життя людей? Не лише анонсувати їх, як це зараз відбувається?

«Малозначна справа - провадження по ній не відкривається», - так тепер згідно з новими змінами у Цивільно-процесуальному кодексі з 15 грудня 2017 р. може вирішити касаційна судова інстанція. Виявляється, в рамках так званої «судової реформи» внесено зміни у Цивільно – процесуальний кодекс України, що для простої людини, а не олігарха хоч стій, хоч падай: ***якщо ціна позову у даній справі не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, то справа є малозначною*** і, згідно з пунктом 2 частини третьої статті 389 ЦПК України, «не підлягають касаційному оскарженню судові рішення у малозначних справах, крім окремих випадків». Законом України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» від 07. 12. 2017 р. № 2246 - VIII встановлені розміри основних мінімальних соціальних стандартів **у 2018 році**:

для працездатних осіб: з 1 січня 2018 року — 1762 грн., з 1 липня — 1841 грн., з 1 грудня — 1921 грн.

Отже, якщо перемножити розмір прожиткового мінімуму, що діє на сьогодні: 1 762 грн. на 100 (згідно з новими змінами у ЦПК), то виходить сума 176 200 грн. (?!) За умови, що ціна позову хоч на копійку є меншою за неї, нічого і потикатися з касаційною заявою у Верховний Суд! Тобто марно сподіватися на справедливе рішення останньої судової інстанції в Україні… Це просто жах! Скільки ж треба працювати звичайній людині, щоб накопичити названу суму? Статтею 8 Закону про Державний бюджет України на 2018 рік встановлюється розмір мінімальної заробітної плати на 2018 рік: місячний 3 723 грн. і, справедливості ради, треба зазначити: далеко не всі її отримують. Прості математичні підрахунки показують, що майже чотири роки треба трудитися звичайному громадянину України, причому не витрачаючи жодної копійки на податки та власне життя, щоб накопичити таку суму! І це є малозначним для наших депутатів – небожителів, бо хто ж, як не вони, внесли цю поправку до ЦПК і проголосували за неї?! Не вистачає слів, бо цей правовий цинізм і узаконена зневага до простих людей просто зашкалюють! Дохідливо кажучи: якщо пограбували, обікрали чи іншим шляхом нанесли значні для вас матеріальні чи моральні збитки, але вони менші, ніж 176 200 грн., і суди першої та апеляційної інстанції винесли помилково чи умисно несправедливе рішення по справі, то у касаційну - зась! Ваша справа тепер для них малозначна. Дарма, що **статтею 55 Конституції України гарантовано: «Кожен громадянин має право звернутися до суду за захистом прав і свобод, якщо ці права чи свободи порушені або порушуються, створено чи створюються перешкоди для їх реалізації, мають місце інші ущемлення прав та свобод». Відмова суду на підставі ч. 1 ст. 136 ЦПК України у прийнятті позовних та інших заяв, скарг, оформлених відповідно до чинного законодавства, є порушенням права на судовий захист, яке згідно зі ст. 64 Конституції України не може бути обмежене**.

Зміст цього положення полягає в тому, що кожен має право звернутися до суду, якщо його права чи свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод. Зазначена норма зобов'язує суди приймати заяви до розгляду навіть у випадку відсутності в законі спеціального положення про судовий захист. Європейський суд з прав людини у своїй практиці наголошує на тому, що право на розгляд справи означає право особи звернутися до суду та право на те, що її справа буде розглянута та вирішена судом. При цьому особі має бути забезпечена можливість реалізувати вказані права без будь-яких перепон чи ускладнень. Здатність особи безперешкодно отримати судовий захист є змістом поняття доступу до правосуддя.

Сподівався на судовий захист у касаційній інстанції і житель Могилева Царичанського району Олександр Поляничко. Оскільки у цивільній справі ДТП, де він був відповідачем, Царичанський районний суд виніс справедливе, на його думку, рішення, але Апеляційний суд Дніпропетровської області скасував його. 21 грудня 2017 року Апеляційний суд Дніпропетровської області виніс постанову по справі про відшкодування в порядку регресу виплат, пов'язаних зі страховим відшкодуванням. На підставі вказаної постанови суд задовольнив вимоги позивача, Моторно-транспортного бюро. Рішення Царичанського районного суду від 21 квітня 2017 року він скасував, стягнувши на користь позивача із О. Поляничко грошові кошти у розмірі 22 245 гривень та понесені витрати по справі у розмірі 2 893 гривні. Остаточну крапку у справі мала поставити касаційна інстанція, куди він і звернувся з касаційною скаргою:

Окремі думки

«Вважаю, що рішення Царичанського районного суду Дніпропетровської області від 21 квітня 2017 року по цивільній справі винесене у відповідності до вимог чинного законодавства України. Судом у повному обсязі з'ясовані обставини, що мають значення для правильного вирішення спору, доведено та всебічно обґрунтовано їх в своєму рішенні, надано належну оцінку всім доказам. Тоді як рішення Апеляційного суду Дніпропетровської області по даній справі ухвалене з порушенням норм матеріального та процесуального права, при цьому суд взагалі не з'ясував обставини справи та не дослідив і не надав належної оцінки наявним в матеріалах справи доказам».

У касаційній скарзі Олександр Поляничко перелічив докази, які не дослідив та належно не оцінив Апеляційний суд Дніпропетровської області, сподіваючись, що в порядку касаційного провадження по справі судді будуть більш уважними та справедливими. Сплативши, як те вимагала касаційна інстанція, судовий збір у розмірі 2 756 грн., він став очікувати рішення Верховного Суду. До всього Олександр Поляничко нещодавно повернувся із лав Збройних Сил України, де добросовісно відслужив строкову службу, постійної роботи ще не має і тому навіть ця сума судового збору для нього була значною, не кажучи вже про ціну позову. Ухвала судді Касаційного цивільного суду Журавля В. І. від 21 березня 2018 р., відверто кажучи, приголомшила О. Поляничка: у відкритті касаційного провадження йому було відмовлено. Дослівно: **«Оскільки Поляничко О. С. подав касаційну скаргу на судове рішення у малозначній справі, що не підлягає касаційному оскарженню, у відкритті касаційного провадження у справі слід відмовити».**

І жодного слова в ухвалі немає хоча б про повернення судового збору! Очевидно, що тенденція до захмарного збільшення зарплат суддям у державі стає прямо пропорційною до глибшого безправного існування її рядових громадян. З огляду на конкретний випадок і панування сучасного правового «безпредєлу» загалом, складається враження, що хтось дуже ретельно дбає, щоб патріотів і бажаючих жити в Україні було якомога менше. Інакше як пояснити отаку новацію у судовій реформі - «малозначність справи», і не її одну? Для депутатів і суддів вона малозначна, бо вони в більшості своїй мільйонери і навіть мільярдери. А для простого громадянина отакі нововведені вибрики, як показує конкретний приклад Олександра Поляничка, закривають правосуддя. Такої ж думки і відомий журналіст **Володимир Бойко**:

- До Кримінального процесуального кодексу України внесені зміни, відповідно до яких строк досудового розслідування в кримінальних провадженнях буде обраховуватися не з моменту розкриття злочину – тобто з моменту виявлення ймовірного злочинця й повідомлення йому про підозру, а з моменту реєстрації провадження й складатиме, максимум, 6 місяців. Якщо за перебігом цього строку злочин не було розкрито, слідчий або прокурор зобов'язані провадження закрити. Тобто, якщо реформована нова поліція впродовж 6 місяців не встановила особу, яка скоїла вбивство чи розбійний напад – подальше розслідування забороняється. А якщо йдеться про злочин, що не належить до тяжких чи особливо тяжких, то кримінальне провадження має автоматично закриватись навіть через 3 місяці після реєстрації заяви потерпілого. Уявляєте, яке комфортне життя тепер почнеться в поліції? На сьогодні рівень розкриття злочинів і так становить 8 – 10%. Бо це зараз від слідчих ще вимагають демонструвати якісь показники роботи, й прокуратура час від часу цікавиться, чи проводяться слідчі дії в тому чи іншому кримінальному провадженні. Зовсім скоро будь-яка діяльність, спрямована на розкриття злочину, втратить сенс: слідчому достатньо буде почекати півроку й справу можна закривати. Можна тільки собі уявити, який розгул бандитизму може бути у країні.

Оце те, за що боролися під час Революції Гідності?! Те, за що загинула Небесна Сотня?!

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ – ГАРАНТІЯ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ?

Від народження кожна людина має певні права. 10 грудня 1948 Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй проголосила Загальну декларацію прав людини (далі Декларація). В ній записані всі невід'ємні права кожної людини. Україна, як Член ООН, зобов'язалася дотримуватися цієї Декларації. Статті 6, 8, 10 Декларації затверджують право людини захищати свої права за допомогою незалежних та безсторонніх судів на основі рівності всіх людей перед законом. Стаття 55 Конституції проголошує право людини захищати свої права за допомогою судів. З проголошенням України незалежною державою право кожного на судовий захист стало одним із фундаментальних прав людини, гарантованих у конституційному порядку. Закріплене в конституціях більшості розвинутих держав, воно посідає чільне місце в структурі конституційно-правового статусу людини та є необхідним фактором. Право на правосуддя відображається в основних засадах судочинства. Тому зміст цього права складається з наступних елементів: доступність правосуддя; право на апеляційне та касаційне оскарження судового рішення; незалежність і неупередженість суду; рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом; право на захист; публічність судового розгляду; розгляд справи в найкоротший строк, що передбачений законом. Право людини і громадянина на судовий захист відноситься до громадянських прав, причому, містить в собі юридичну гарантію від свавілля як з боку окремих осіб, так і держави водночас.

З огляду на вже діючу «судову реформу» та її наслідки для простих громадян України, складається враження, що творці законів забули, що Україна, як член ООН, зобов'язалася дотримуватися Загальної декларації прав людини. Що Конституція України повинна дійсно бути гарантією прав та свобод людини. Можливість отримати судовий захист порушеного чи оспорюваного суб'єктивного права чи охоронюваного законом інтересу є одним з найважливіших прав особистості, що суттєво визначає її місце у суспільстві. Тому реалізація права на судовий захист має не тільки юридичне, але й суттєве соціально-політичне значення. Судовий захист надається кожному, хто має на нього право та потребує його. Будь-яка особа, що вважає своє право порушеним, повинна мати можливість звернутися за судовим захистом та доводити свою правоту у всіх судових інстанціях без будь-яких обмежень.

Тому запровадження у новому цивільному процесуальному законодавстві такої категорії, як малозначні справи, виглядає як те, що законодавцем та державою в цілому взятий курс на обмеження доступу громадян до правосуддя. Приклад О. Поляничка, якому було відмовлено у касаційному провадженні, це добре показав. Окрім «малозначності справ», змін до ЦПК та інших кодексів, внесено ще чимало поправок, і вони боляче б'ють по звичайних громадянах. Так вважає і Ярослав Зейкан, адвокат з Києва:

- Судова система на межі колапсу. Десятки (а може й сотні) тисяч громадян чекають на правову визначеність щодо своїх проблем, за вирішенням яких вони звернулися до суду. Але суди не можуть вчасно вирішити їх через нестачу суддів. У багатьох накопичилось по 5-6 тисяч справ на кожного, і ця навала продовжує зростати. Вирішувати справи доводиться в умовах зміни процесуальних кодексів, реорганізації та ліквідації судів. Можна і потрібно критикувати зміни в ЦПК. Але Кодекс діє і його треба застосовувати, хоча мовні засоби, використані в ньому, іноді «ріжуть вухо».

Про непродуманість у проведенні судової реформи та неготовність суспільства до окремих змін у судочинстві говорить і **Олександр Лемешко, кандидат юридичних наук, адвокат:**

- Загалом я сподіваюся, що внаслідок судової реформи пересічні громадяни почуватимуться більш захищеними. Йдеться про зміни, які обмежать можливість зловживати процесуальними правами, затягувати терміни розгляду справи, залучати сторони, які, фактично, не мають до справи стосунку і т. ін. Також запроваджено відеофіксацію обшуків – раніше це не було обов'язковим. Однак для того, щоб судова реформа запрацювала, потрібні і деякі додаткові умови. Наприклад, нею передбачено запровадження державної монополії на проведення судової експертизи. З одного боку, це добре. Але вже сьогодні черги на окремі види експертиз – від трьох місяців до 3-х років. Щоб уникнути колапсу і зайвої напруги, потрібно вже зараз працювати над розширенням експертного корпусу та покращенням матеріально-технічної бази. Також йдеться про монополію адвокатури. Це значить, що юристи підприємств, наприклад, або начальники юридичних відділів не зможуть представляти свої підприємства чи корпорації у судах.

Дуже хотілося б, щоб судова та інші реформи дійсно принесли позитивні зміни у життя країни. А не імітацію та правовий хаос, недоступність до правосуддя простим громадянам України. На початку цієї війни деякі наші можновладці говорили: «коли побачать мешканці Криму і Сходу, що на не окупованій частині України життя пішло на краще, то і самі перестануть підтримувати окупантів». Де оте «краще», чому ж тепер їм заціпило?

Підготував Петро ЛУК'ЯНЕНКО.

В Україні є проєвропейські судді!

Продовження. Початок - стор. 1

Початок «полювання»

Торішньої весни я уклав договір суборенди двох з половиною соток землі з ТОВ «Востокгаз» для розміщення та експлуатації «Автомобільного газозаправного пункту». Таке право надане мені «Договором оренди землі від 23. 08. 2008 р.» Курилівською селищною радою. Та ще взимку з боку селищної ради розпочалися «претензії» – направили листи з вимогою «усунути численні порушення», потім попрохали прибрати газозаправний пункт, мовляв, права на суборенду землі я не маю. Як багаторічному члену виконкому Курилівської селищної ради, волонтеру АТО, помічнику народного депутата по 29-му виборчому округу Віталія Купрія і небайдужій до громадських справ людині мені доводиться опонувати деяким діям чи бездіяльності місцевої влади. Можливо, причина «атаки» в цьому? Нагадав курилівському селищному голові Сергію Гречановському, що як фізособа-підприємець вчасно сплачую орендну плату і податок. І порадив йому теж дотримуватися діючого законодавства.

Варто зазначити, що ім'я Олега Потапенка відоме Петриківському району ще з весни 2011-го, після першого в Україні пасажирського страйку жителів сусідніх з Кам'янським селищ Курилівки та Миколаївки. Тоді людей дуже обурило, що міський перевізник «Матеріал-сервіс» безпідставно підвищив вартість проїзду аж на «космічні» 60%! Тиждень ніхто не їздив «кусючими» автобусами, користувалися велосипедами, власним автотранспортом тощо. Для встановлення реальної вартості проїзду була створена робоча група з представників Петриківської РДА, перевізника і жителів селищ, одним із її учасників був Олег Потапенко. Врешті-решт кількаденна напружена громадська робота дала результат - карколомне підвищення ціни було суттєво зменшене укладеною тристоронньою угодою.

Тож досвід грунтовного вивчення українського законодавства Олегу Потапенку тепер знадобився неабияк - щодо оборони власного права на підприємницьку діяльність. Невдовзі після надсилання листів взялася до роботи «Комісія з моніторингу законності використання землі та перегляду договорів оренди землі на території Курилівської селищної ради» у складі трьох її депутатів та чотирьох залучених осіб, яку очолив селищний голова Сергій Гречановський. І видала «на-гора» аж три схожі документи «Акт обстеження земельної ділянки», крайній з них датований 7 вересня 2017 року. Де вказано, що підприємець займається геть не тим, чим слід…

Судова «атака» на базі міфічних доказів

Не домігшись від незговірливого земляка поступок приписами та «Актами», Курилівська селищна рада отримала 18 вересня наказ ГУ Держгеокадастру в Дніпропетровській області «Щодо здійснення державного контролю за дотриманням земельного законодавства вказаної з. д.». А вже 20 вересня звернулася з позовом про розірвання договору оренди землі з підприємцем до Господарського суду Дніпропетровської області. Мотивуючи рішення відібрати землю в інваліда праці тим, що «надійшли численні заяви мешканців селища Курилівка про вчинені підприємцем порушення», та згаданими «Актами обстежень земельної ділянки». Олег Потапенко подав слушні заперечення проти позову – про незаконність створеної 23 грудня 2016 року «Комісії з моніторингу законності використання землі та перегляду договорів оренди землі на території Курилівської селищної ради», очільником якої призначений селищний голова, що суперечить закону «Про місцеве самоврядування в Україні». Членами комісії є кілька чоловік без депутатських мандатів, серед них і представник іншої юридичної особи, що суперечить згаданому закону. А ще суду було зауважено, що відповідно до діючого законодавства «уповноваженим державним органом, який здійснює нагляд за додержанням земельного законодавства та надає оцінку дій, в т. ч. складає акти про порушення використання з. д. за цільовим призначенням, є Держгеокадастр України».

Клопотання про витребування згаданих копій «заяв мешканців селища Курилівка» та рішення про створення «Комісії з моніторингу…» суд задовольнив, але жодних заходів примусу щодо виконання цих судових ухвал так і не застосував. Пізніше виконувати цю роботу довелося самому підприємцю. А Господарський суд Дніпропетровської області саме на базі трьох «Актів обстежень земельної ділянки», не дочекавшись від Курилівської селищної ради

На фото зліва направо: учасники АТО з Петриківського району на Світлодарській дузі – миколаївський селищний голова Володимир Погребняк, Юрій Дорош, волонтер Олег Потапенко, Василь Сектименко.

рішень про повноваження «Комісії з моніторингу…», яка склала згадані акти, 16 листопада минулого року хутенько виніс вердикт – договір оренди землі з п/п Олегом Потапенком розірвати, ще й сплачений селищною радою судовий збір в сумі 4 800 гривень стягнути з нього. Отаке «правосуддя» іменем України. Ухвалила цю постанову колегія суддів у складі головуючої Р. Новікової, суддів С. Юзікова та В. Воронько.

Як голова два адмінпротоколи заробив

Не погодившись із рішенням суду, Олег Потапенко подав заяву про апеляційне оскарження до Дніпропетровського апеляційного господарського суду. І вирішив не гаяти часу та самотужки витребувати в рідної селищної ради згадані документи, на підставі яких його іменем усієї держави позбавили засобів до існування. 22 грудня на підставі ЗУ «Про доступ до публічної інформації» він подав до ради «Запит на отримання публічної інформації» з проханням надати копії всіх рішень Курилівської селищної ради та розпоряджень сільського голови щодо створення тимчасових і постійних комісій ради за період з 1 січня 2015 року. Селищний голова Сергій Гречановський листом 2 січня ц. р. відповів: «селищна рада не має законодавчих підстав для пошуку та надання копій відповідних документів». Так у документі «законодавчих», тобто з претензією місцевої ради на парламентську діяльність, а не продукування якихось там копій! Тоді 5 січня підприємець подає «Заяву про порушення норм ЗУ «Про доступ до публічної інформації» регіональному представнику Уповноваженого з прав людини в Дніпропетровській області Т. Кокшаровій (м. Дніпро, вул. Старокозацька, 52, офіс 136). І через місяць отримує відповідь:

- За результатами проведеної перевірки регіональним представництвом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини в Дніпропетровській області в діях курилівського селищного голови С. Гречановського виявлено порушення ЗУ «Про доступ до публічної інформації» та 2 лютого 2018 р. складено два протоколи про адміністративні правопорушення за ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, а саме – «неправомірна відмова в наданні інформації». Зазначені протоколи направлені до Петриківського районного суду для вирішення питання про притягнення до відповідальності. Курилівською селищною радою 2 лютого Вам надіслана відповідь на інформаційні запити з копіями запитуваних документів.

Ось у такий спосіб довелося шукати правду, заодно і посадовця спонукати до виконання професійних обов'язків.

Філософія дій деяких суддів змінюється

Розгляд справи по суті в Дніпропетровському апеляційному господарському суді завершився 6 березня. Докази дій селищної ради поза межами правового поля виявилися доволі широкими. А всього текст постанови налічує аж дев'ять сторінок! У мотивувальній її частині, ухваленій колегією суддів у складі головуючого М. Дарміна, суддів О. Березкіної та О. Іванова, йдеться (скорочено):

«Три «Акти обстеження земельної ділянки», надані суду позивачем, не містять посилання на ідентифікацію земельної ділянки, не зрозуміло, де саме проводився огляд. Зазначені «Акти» складені неповноважним органом, з численними порушеннями норм чинного законодавства. А саме – позивач не надав суду «Рішення Курилівської селищної ради про утворення відповідної комісії», що викликає сумніви взагалі в існуванні такої комісії. Також не подано жодного підтвердження численних звернень громадян, на підставі яких здійснювалась перевірка. Наказом Держгеокадастру від 27. 12. 2016 р. № 355 затверджено бланк «Акта обстеження земельної ділянки», згідно з Додатком 5. Жоден з наданих позивачем Актів не відповідає вимогам, викладеним в зазначеному Додатку. Некомпетентна «Комісія з моніторингу…», створена за розпорядженням Курилівської селищної ради, не мала повноважень встановлювати законність використання з. д. та дотримання цільового призначення».

Відтак завдяки цим та іншим доказам не правових дій курилівських посадовців апеляційна скарга фізособи-підприємця Олега Потапенка на рішення Господарського суду Дніпропетровської області задоволена. А у задоволенні первісних позовних вимог Курилівській селищній раді відмовлено. І стягнено з неї витрати приватного підприємця зі сплати судового збору за подання апеляційної скарги в сумі 5 280 гривень. Таку ж суму за аналогічні витрати стягнено і на користь ТОВ «Востокгаз», залученого до справи як співвідповідач. Річне протистояння інваліда праці, який, попри перенесене тяжке захворювання, трудиться і сплачує громаді податки, з місцевим органом влади завершилося перемогою. Певно ж, далася вона нелегко, про це розповідає Олег Миколайович:

- У судах довелося змагатися самому, без адвоката. Наймати абиякого не хотілося, а на фахівця потрібні кошти. Вважаю, справився сам не гірше. Та особливої радості не відчуваю. Бо до роботи в «Комісії з моніторингу…» були залучені юристи, їм виділялися кошти, плюс десять з гаком тисяч гривень судових витрат. Який коефіцієнт корисної дії роботи цієї «Комісії…»? Мінус кілька десятків тисяч гривень з бюджету курилівської громади! Ми що, такі багаті? Турбує, що селищний голова розтринькує наші спільні кошти, не вперше порушує земельне законодавство. До слова, це не перший подібний випадок віджиму землі. У 2015 році він забрав землю у родини інваліда Петра Цимбалюка. Але ні перебування під слідством у кримінальному провадженні, ні складання на нього протоколу про корупційне правопорушення за земельні оборудки, ні подання головою Дніпропетровської ОДА Валентином Резніченком до антикорупційної комісії Верховної Ради матеріалів стосовно нього не наставляють цю людину на шлях служіння закону і місцевій громаді.

Ще хочу зазначити - перегодя в коридорі Дніпропетровського апеляційного господарського суду випадково зустрів одного із трьох суддів у моїй справі. Запитую – чи важко далося рішення? Той відповів: «так, було «жарко». Але завдяки хорошій доказовій базі Ви перемогли. Ми розуміли, що в разі ухвалення рішення на користь селищної ради Ви підете до Європейського суду з прав людини і виграєте, а це потягне збитки для держави і пляму на нашу репутацію. Ми змінюємося в бік європейського судочинства, де правам людини у суперечці з чиновницькою системою зазвичай надається перевага. І нашим громадянам не варто шукати якихось «підходів» до суддів, треба добре змагатися у суді.

Та до фіналу судової епопеї, в якій інвалід праці і волонтер АТО відстояв своє право на працю, підприємницьку діяльність, ще неблизько – 12 квітня Курилівська селищна рада… подала скаргу до Вищого касаційного суду на судове рішення від 6 березня! Цікаво, чи підтримують такі дії місцеві депутати? Вочевидь, люди голосували за них із головою, щоб працювали для громади, підтримували малий і середній бізнес, чого вимагає і урядова програма. Та Курилівська рада пнеться аж до Києва доскочити, аби це підприємництво закрити… Чи Курилівці закон не писаний, а уряд – до одного місця?

Добре, якщо ця судова історія допоможе декому з підприємців чи фермерів, які можуть опинитися в подібній до курилівської ситуації - несамовитого тиску з боку тієї чи іншої ради або якогось органу. І добре, що є в Україні судді, які ніколи не зрадять присязі. А ще є Олег Потапенко і десятки тисяч інших громадян, які, маючи не юридичну освіту, є справжніми фахівцями цієї справи.

Підготував Григорій ДАВИДЕНКО.

Свобода полягає в тому, щоб залежати тільки від законів *Вольтер*

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

ПОРУШНИКАМ НА ГОЛОВНІЙ НЕ РОЗМИНУТИСЯ

Моторошна криворізька дорожньо-транспортна пригода, в якій відразу загинуло вісім чоловік, а ще двоє померли в лікарні – там досі залишається дев'ятнадцятеро у різних ступенях тяжкості, в тому числі й у надто тяжкому, - привела у шоковий стан всю Україну. Наслідки дійсно жахливі. Якщо знати, що загалом у цю автомобільну катастрофу потрапило тридцять чоловік, то не постраждала, виходить, одна-єдина особа – неповнолітній син власника і водія легкового автомобіля «Mazda», з вини котрого і сталася ця масштабна трагедія. Хоч остаточні висновки має зробити урядова комісія з розслідування причин настільки страшної аварії, створена Кабміном. Отож резонанс дійсно на всю країну. Урядова комісія ще не оприлюднила свій вердикт, а Кабмін уже й схвалив розраховану на десятиріччя програму підвищення безпеки на наших вулицях і дорогах. За наслідками трагедії висунуто навіть, якщо хочете знати, пропозицію раз і назавжди скасувати в Україні так званий миготливий сигнал жовтого світла.

Але чи блимаюче жовте вічко світлофора винне? На це запитання треба й шукати відповідь сьогодні. Відмінити чи заборонити миготливий сигнал не проблема. Але навряд що усі біди на українських автомагістралях від цього закінчяться – згодні?

Згадана біда скоїлася в самісінькому центрі Кривого Рогу на перехресті вулиці Героїв АТО і проспекту Металургів. Під боком, образно кажучи, міської мерії – за її рогом. І скоїлася близько шостої години ранку, коли з усіх чотирьох боків світлофори дійсно працювали тут у режимі миготливого жовтого сигналу. Так заведено в інтересах учасників вуличного руху, коли у темні години доби магістралі міста не перевантажені транспортними засобами. І навіщо стримувати швидкість тих поодиноких, котрі у цей час здійснюють свої поїздки? Інша річ, що жовтий сигнал світлофора хоч і попереджувальний, одначе насправді він у випадку наявності інших автомашин забороняє «безперешкодний» проїзд у такій же точно мірі, як і червоний, про що сьогодні багато водіїв, складається враження, або не знають, як висловилася речниця міської у Кривому Розі поліції Юлія Цуркаленик, або знають, та забувають, а згадувати не бажають. І це не жарти, а гірка очевидність, оскільки миготливий жовтий за правилами ще й попереджає, що перехрестя у дані години перебуває в нерегульованому стані. Відтак необхідна особлива водійська пильність та обережність, коли від діди порятувати зможе тільки особиста уважність і зібраність.

Того раннього ранку легковик «Mazda», який мчав вулицею Героїв АТО, навпаки, перед перехрестям з проспектом Металургів ще дужче пришвидшив свій рух. Себто його 67-річний власник і водій Олександр Волков натиснув з усіх сил на газ, аби якомога скоріше перетнути проспект. Незважаючи на те, що перескав з другорядної вулиці головну. Свідків цього вчинку Олександра Сергійовича не виявилося, але відеокамера, встановлена поруч на приміщенні середньої школи №4, зафіксувала. Більше того, на відеозаписі видно, що в авто спрацювали й подушки безпеки. Як потім відверто зізнався неповнолітній син Волкова, батько віз його на автовокзал, звідки хлопець мав вирушати у Дніпро, а до відправлення автобуса залишалися лічені хвилини – от і спішив необачно у свої поважні літа чоловік з власним сином «на борту». Проспектом же у ті фатальні миті – треба було такому збігу статися – у бік металургійного заводу «Арселор-Міттал», який в минулому знали як завод «Криворіжсталь», маршрутне таксі № 261 везло на ранкову зміну його робітників. У ньому разом з водієм перебувало 25 чоловік. Достеменно відомо уже, що маршрутка-таксі метрів за п'ятнадцять до перехрестя завбачливо збавила швидкість до 46 км на годину. Інша річ, що фактично була переповнена: за документами у ній двадцять місць для сидіння, а насправді тільки чотирнадцять. А в цей час від заводу у місто рухався автобус також за робітниками металургійного підприємства, і у ньому з водієм було лише троє. Швидкість автобуса не перевищувала 60 км на годину, але це була більша від дозволеної зараз у межах населених пунктів. Далі ж у лічені секунди «Mazda», вилетівши на головну, врізається у маршрутне таксі, сильним ударом-поштовхом кидає його на зустрічну смугу – і прямо під колеса автобуса…

Серед загиблих та померлих у лікарні робітники віком від 35-ти, як от машиніст вагоноперекидача Олександр Маханов, до 42-х років, як це заступник начальника одного з цехів Андрій Славін. Загинули передусім ті, кому місць у салоні не вистачило і довелося їхати стоячи. Серед загиблих і троє жінок з ремонтно-механічного цеху №3 – Людмила Стешенко, Алла Коротич і Марина Соловей. Причому всі передпенсійного віку. У місті оголосили жалобу, сім'ям жертв і потерпілих міська влада й адміністрація заводу виплатили чи пообіцяли виплатити матеріальну допомогу – разом ніби більше мільйона гривень. Досі до місця трагедії мешканці Кривого Рогу несуть і несуть живі квіти. Там і понині не гаснуть поминальні свічки. Бо як можна залишатися не співчутливим, якщо останній померлий уже в лікарні – батько трьох дітей Віталій Міщенко?!

Тим часом в області все настирливіше і голосніше заговорили про те, які ж бо причини скоїли страхітливу трагедію? І що це однозначно наслідок і тих обставин, у яких усім нам нині доводиться жити. Тепер тут практично у всіх на вустах ім'я Олександра Толубаєва – заступника головлікаря обласної клінічної лікарні імені Мечникова. Отож багатьом відомим він був на Дніпропетровщині і раніше, але останнім часом - особливо. Олександр Миколайович – заступник лікаря з надання екстреної медичної допомоги. Термінової, швидкої – як завгодно її називайте, але це та, яка пов'язана з трагедіями, нещасними і надзвичайними випадками, коли порятунок життя потерпілих вирішується у лічені хвилини та ціною величезних зусиль лікарів. Чим тутешня обласна клінічна імені Мечникова переймається зараз практично кожного дня. Сюди літаками та вертольотами вдень і вночі доставляються поранені з зони АТО на Донбасі. Скільком з них дніпровським медикам вдалося зберегти життя, сьогодні Толубаєву важко й сказати. Він цього не рахував. Зате до подробиць знає перебіг подій з кожним українським військовослужбовцем, який тут, у Дніпрі, помер від ран. Від цих смертей у медиків лишаються рубці на серцях, котрих їм уже ніколи не позбутися. Так от, випадково це чи ні, судіть самі, але буквально за тиждень до трагедії у Кривому Розі Андрій Толубаєв з не меншим болем заявив землякам, забив на сполох, що на дорогах міст та сіл, на автотрасах обласного і всеукраїнського значення, навіть на шляхах сільських глибинок, в тому числі і безлюдних та маловідомих, щодня гинуть і калічаться люди. Причому, разом в рази навіть більше, ніж зараз на війні на Сході України.

Вулиці та дороги завжди і в світі є зонами підвищеної небезпеки – це відомо усім. Одначе в Україні вони зараз стали об'єктами постійного ризику і постійної загрози усім тим, хто потрапляє на них у ролі чи то водія, чи перехожого. І заклик «Стережись автомобіля!», як сказав далі Олександр Миколайович, це нині в Україні як мінімум все одно, що прислів'я-застереження «Береженого й Бог береже», а максимум – вимушена щоденна потреба дбати про власне самозбереження. Бо на жаль. Але зараз автомобілів на дорогах і вулицях хоч греблі гати, а пробки-затори гатяться часто й густо там і тут, а права видають усім підряд, хто забажає. Ви хоч раз чули, що когось десь визнали не годним водити авто? Ні? Отож! Або щоби хоч когось, хто зібрався купляти прудку іномарку, застерегли, що у нього катма даних, потрібних для водія? Так от, насправді сьогодні двом з кожних десяти водіїв легковиків за своїми психологічно-фізичними «показниками» краще не сідати за кермо, трьом же варто радити значно ретельніше над собою попрацювати, перш ніж сідати. Та тільки ніхто й ніде про це нині й не заїкається. Навпаки, купляють легковики один поперед одного, як і права, щоби їх водити. Причому, якщо колись лише поодинокі за сало, як казали, купляли собі посвідчення водія, то зараз хіба це великий секрет, що купляють за долари США!

Ми уже пожинаємо плоди від деградації, розбещеності і знецінення моралі, звичок та звичаїв і традицій. На кожному кроці у нас нині такі порушення правил руху шляхами і вулицями, як перевищення швидкості, проїзд на червоне світло та інші знаки, котрі забороняють проїзд, обгін, де хто захотів. У суспільстві, де ніде уже немає порядку, немає його й на дорогах. От минає мало не рік уже, як швидкість транспортних засобів у населених пунктах обмежено 50-ма кілометрами на годину, але чи витримується ця норма – мов для гумору, аби посміятися, таке запитання, згодні? Ще медикам видно, як на долоні, що нетерпимість одного до іншого, зверхність та сваволіля й нахабство людей за кермом тех одного до іншого і до тих же пішоходів сягнули за будь-які допустимі межі. Кожен себе уявляє уже «крутішим» проти всіх разом та порізно інших, і майже пупом, якому дозволено те, що не дозволено більше нікому. Знову ж таки якщо у суспільстві окремо є «каста» вибраних і «каста» пересічної маси, дається цей несправедливий і принизливий поділ і на вулицях та шляхах будь-якого значення – від державних до найвіддаленіших сільських. Хоч де-де, а на дорогах усі мають бути рівними. Як записано у правилах дорожнього руху, кожен водій мусить суворо дотримуватися вимог, передбачених для усіх, хто виїжджає на шляхи та дороги, і бути упевненим, що й інші водії дотримуються їх. Сьогодні ж такої упевненості дуже не вистачає. Звідси роздратування, злість, просто образи обертаються витівками на рівні нервових зривів і неадекватної поведінки з дуже небажаними наслідками. Гнів та самовпевненість, втрата витримки, взаємоповаги і володіння собою і своїми емоціями – все це не кращі попутники в дорозі. Особливо для водіїв, у чиїх машинах-моторах сотні і тисячі кінських сил. Адже все виразніше справді домінує принцип, наче якщо перед законами в Україні не всі рівні, то перед правилами дорожньо-вуличного руху й поготів. А це і є найстрашніша омана, котра рано чи пізно кінчається ДТП з тими ж і вкрай жахливими летальними наслідками. Можна де-завгодно розминутися з нехтуванням законів, тільки не на швидкісній автомагістралі – ось в чім річ.

Однак найбільше вразив замголовлікаря з екстреної медичної допомоги Олександр Толубаєв земляків-мешканців області тим, що привернув увагу і до такої причини транспортних трагедій, як вкрай незадовільний, ганебний стан наших шляхів і вулиць. Колись однією з бід ще царської імперії-Росії вважали дороги, а лихо нинішньої незалежної України фактично полягає уже в тому, що пристойні дороги у ній відсутні. Таких, щоб їздити ними безпечно та не боятися назавжди вилетіти, образно кажучи, і з-за керма на узбіччя і зі свічкою серед білого дня не знайти. А якщо десь і знайти, то тільки не на Дніпропетровщині. В області взагалі щось дивне спостерігається ось уже вісім літ підряд - ще від тих пір, як при владі тут хазяйнувала Партія регіонів в особі губернатора Олександра Вілкула. І спостерігається до цих пір, коли ОДА очолює хвацький солдат БПП «Солідарність» Валентин Резніченко. Так от, на початку кожного року тут оголошують, що не менше 90 відсотків шляхів і вулиць області з твердим покриттям не ремонтувалися в останню чверть і більше століття. А в кінці кожного рапортують, наче відремонтували і відновили півтори-дві сотні вулиць у населених пунктах і півтора-два десятка шляхів-доріг між ними. Таке враження, що за ці мінімум вісім літ дороги й вулиці в області змінилися невпізнанно. Що людям любо-дорого тепер ними мчати з вітерцем і без нього. Та коли там або тут опиняєшся на магістралях, про відмінний стан яких доповідали – нічого подібного не бачиш. Відчуваєш, навпаки, протилежне - трясе як трясця. Починаєш думати, що заблудився. Що це не та дорога, яку за мільйони гривень відремонтували.

А все пояснюється дуже просто: незалежно від початку і кінця кожного року тут починаються і закінчуються й зими. Після кожної з яких талі води, мов корови язиками, злизують увесь той гравій і асфальт, котрі вкладали неначе за згадані мільйони. Бо кому не відома сучасна українська традиція – лагодити дороги, собі і людям замазуючи більше очі, ніж дороги гудроном. Оскільки все ті ж мільйони «доводиться» спрямовувати у вседержавні грошові потоки, до яких знизу і до самісіньского верху вистачає «присосок для ненаситно спраглих на жирні «відкати» грабіжників». Після яких кататися цими дорогами – собі на шкоду. Років зо три тому автору цих рядків на власні очі, приміром, довелося в одному селі бачити-долати вулицю, на ремонт якої витратили три мільйони вітчизняної валюти – висипали рівним рахунком три самоскиди щебню. Так що в нашій Україні і сьогодні знов дві біди – роздовбані вздовж і впоперек дороги та розпереслі далі нікуди різники бюджетних коштів.

Буквально свіжі зведення, які на Дніпропетровщині і не хотіли, та мусили оприлюднити: з Дніпра зараз ні у бік Запоріжжя, Нікополя та Апостолового, ні у бік Кривого Рогу і далі, ні через Решетилівку на трасу Харків-Київ, не кажучи уже про магістраль через Павлоград на Донбас ні проїхати, ні пройти. Їхати – колеса поб'єш, іти – ноги зламаєш. Хоч там і тут в останні ж роки ніби дуже ретельно й лагодили траси. Як от і у Покровському районі, де щойно взялися перевіряти, чи витримають тамтешні дороги гарантовані будівельниками два роки. Виявилося, треба починати спочатку лагодити, хоч за європейськими нормами мінімум п'ять літ після ремонтів мають надійно служити дороги. Бо ту ж криворізьку автомагістраль лагодять, схоже, дуже десятиліття підряд, а тижнів через два після трагедії на перехресті вулиці Героїв АТО і проспекту Металургів до Кривого Рогу не доїхала і міжміська маршрутка – перевернулася у вибоїні. Знову постраждалі, в тому числі з тяжкими наслідками.

Або ось геть несподіваний вчинок шести водіїв, які щойно зупинилися на дорозі, котра у Новомосковському районі зв'язує селища Вільне, Гвардійське, Черкаське та Орлівщина, і викликали поліцейський патруль. Вгадаєте, з якою метою? Щоб ті склали протокол про незадовільне утримання вказаної дороги тими, хто нею повинен опікуватися. Патруль спершу це сприйняв за забаганку і навіть заходився погрожувати хлопцям-водіям, наче за такі «жарти» і до біди їм не далеко. Тоді водії-власники приватних автомобілів, написали заяви, що «до катастрофи на такій дорозі справді рукою подати», і «досить уже, набридло миритися фактично з небезпечними смугами перепон». Так радив чинити все той же медик Толубаєв: не мовчати і не терпіти!

То насамкінець чи не найцікавіше. Заступнику головного лікаря обласної клінічної лікарні закликати діяти довелося не від хорошої і власної «пригоди». На початку березня ц. р. повертався Толубаєв на власному автомобілі з сім'єю автотрасою Решетилівка – Дніпро і між селами Обухівка та Партизанське потрапив у яму п'ятиметрової ширини. Ледве не всю дорогу вона «перекопала». Угледів Олександр Миколайович небезпеку тільки за лічені метри, і хоч загальмувати встиг, поломки колеса не уникнув. Дякувати Богу, що хоч можливих трагічніших наслідків не сталося.

-Але я відразу згадав, - розповідає Толубаєв, - що зовсім недавно саме звідси доставляли серйозно потерпілих від ДТП. Та чи справа у тому, що звідси – постраждалих і травмованих за аналогічних ситуацій я надивився вдосталь в останні роки. Тому вирішив негайно викликати патрульну поліцію. Щоб вона зафіксувала вчасно незасипану, виходить, вибоїну і суворо покарала винну в цьому автодорожню службу та примусила її негайно здійснити ремонт траси.

Патрульний наряд прибув за викликом. Однак мотив, за яким покликав туди її «якийсь дуже розумний водій», прибулим ну геть не сподобався. Бо яке, мовляв, з одного боку йому, а з другого, їм діло до дорожніх ремонтників?! І поліція натомість покарала Толубаєва – склала адміністративний протокол про правопорушення, скоєне ніби неуважним водієм. Оскільки він, мовляв, «не вибрав безпечної швидкості на пошкодженій магістралі і не вжив необхідних заходів, аби обминути яму». Ось так і не інакше. А щоб мало «знахабнілому» водієві не здалося, навздогін покарала на повну котушку – позбавила прав на цілих два роки. Цього зухвальства медик-замголовлікаря обласної клініки стерпіти не зміг і подав позов до районного суду. З метою, як каже, не стільки себе і свою честь та репутацію захистити, скільки вберегти від неминучих ДТП «з дуже трагічними загрозами водіїв і пасажирів як їхніх, так і перевізників».

- І сьогодні я вдячний багатьом колегам, друзям і знайомим, - продовжує розповідати Олександр Миколайович, - що вони прийшли і підтримали мене в судовому засіданні. І тим також, хто лише зателефонував чи просто потиснув руку ніби як за сміливість. Вдячний навіть тим, хто вважав мої зусилля за марну сутичку з вітряками чи й радив облишити «цю затію, забути її». Оскільки суд підтвердив, що «забути абсурд та несправедливість, а головне небезпечне в Україні нехлюйство – значить відступити назад, здрейфити та й сховатися убік там, де постраждають інші».

Як уже зрозуміло, Толубаєв виграв суд. Суд став на його бік – поліція у даному випадку не спромоглася з честю виконати покладені на неї функції. А Олександру Миколайовичу суд зажадав повернути водійські права. Якщо це перемога, то скажете, що маленька. А лікар Толубаєв сказав інакше. Сказав, що у кожному непрадедному разі не треба ні відступати назад, ні ховатися вбік, а робити «крок вперед в країну, у якій би хотілося жити самому і щоб у ній жили та трудилися наші діти й онуки, і ні вони, ні ми не боялися за їхнє і своє життя». Докинемо від себе, і щоб ніхто не гинув на першій же фатальній вулиці. Тим паче, на головній. Щоб всюди нам стелилися під ноги безпечні шляхи. Адже кожна і держава, і людська доля починається з тих шляхів, які мають впевнено й надійно вести у безвісті, як співається у відомій українській пісні, життя, а не у безвісті потойбічного світу.

Микола ЯСЕНЬ.

м. Кривий Ріг.

ЧИ НЕ ЗАГРУЗНЕ СЕЛО У ВИБОЇНАХ?

У центрі уваги Конституції України є людина, її добробут, матеріальна та соціальна забезпеченість і захищеність. Указом Президента України «Про Основні засади розвитку соціальної сфери села» також передбачено створення комфортного життєвого середовища, належних умов праці і відпочинку сільського населення, що забезпечуватиметься шляхом розвитку галузей соціальної інфраструктури села. Читаючи такий оптимістичний документ, ми вже уявляємо впорядковані квітучі села, в яких живуть і працюють щасливі люди. Так повинно бути. А як насправді?

БУВАЮЧИ в селах, я завжди цікавлюся думкою місцевих мешканців щодо причин занепаду села. Їх багато, і про них багато сказано й написано. Але найголовнішими причинами є дві – дурні при владі та занедбані дороги. Перших, як відомо, спеціально не вирощують, вони розмножуються самі. А ось про руйнування сільських доріг народ різне говорить. Одні, переважно люди старшого віку, звинувачують у всьому нових сільгоспвиробників, яким нібито байдуже, що буде на місці даного села через кілька років: адже термін оренди землі у них до цього часу закінчиться, а потім вони матимуть щось інше. Можливо, навіть у якійсь іншій країні. Молодші селяни нарікають на місцеву владу: якби голова сільради, помітивши ямку на центральній дорозі села, знайшов відро цементу, двоє відер піску та одного робітника, завтра про цю дорожню перешкоду вже забули б. Хліборобам сільські дороги конче потрібні, адже без них вони не зможуть маневрувати технікою, забезпечити проведення польових робіт і, зрештою, вивезти врожай. До речі, незадовільний стан доріг нерідко пов'язують із пересуванням важкої сільгосптехніки, на яку будівники доріг 20-30 років тому не розраховували. Це, вибачте, і так, і не так. Сучасні зернозбиральні комбайни, наприклад CHALLENGER, мають власну масу в межах 10-12 тонн, а максимальна повна маса трактора-гіганта Fendt 900 Vario не перевищує 18 тонн. До того ж, вага машин рівномірно розподілена не тільки по осях, а й по колесах. Те ж саме можна сказати про інші імпортні сільгоспмашини. Шкоди сільським дорогам вони, звичайно, завдають, але не так ваговими показниками, як частими переміщеннями.

Значно гірше впливають на стан доріг вантажівки зернотрейдерів. Під час жнив, прагнучи скоротити кількість рейсів, їх водії припускаються перевантаження машин, збільшуючи навантаження на вісь понад норматив. І така практика, уявіть собі, властивує і хазяїна транспорту, і замовника. Адже перевантаження автомобіля замовником дає йому одночасно кілька переваг. Серед них мінімізація транспортних витрат, збільшення прибутку, суттєва економія на зберіганні продукції тощо. З другого боку, власник транспортної компанії також зацікавлений у перевантаженні автомобіля з метою збільшення суми загального фрахту.

А що ж дістається селянам? Розбиті дороги, занедбана інфраструктура, тобто втрачені надії на будь-яку перспективу свого населеного пункту.

Заступник голови Аграрного комітету Верховної Ради, народний депутат Вадим Івченко, у бесіді з нашим кореспондентом так прокоментував ситуацію:

– З року в рік урядники вихваляються збільшенням врожаїв зернових та обсягами експорту цих культур. Україна постійно хоче когось нагодувати – африканців, азіатів... Але потрібно задати питання цим відомствам – чи задіяні наші селяни у розподілі прибутків від експорту? Як на їх життя вплинуло те, що країна експортує аграрної продукції на десятки мільярдів доларів? У селах побудували нові дороги чи хоча б відремонтували старі? Налагодили освітлення й водопостачання, відремонтували фельдшерсько-акушерські пункти, школи та садочки? Навряд...

За цифрами росту експорту ми розуміємо, що виробляють і експортують цю продукцію не маленькі фермерські господарства, а 200 великих аграрних компаній. Вони ж отримують експортний ПДВ, мають маленький відсоток по кредитах у західних банках. Вони створюють переробні підприємства. Тобто збагачуються винятково 200 власників агрохолдингів. Щоправда, варто зазначити, що ці компанії сплачують до українського бюджету податок на прибуток та ПДВ. І тому ніби мають підстави претендувати на певні преференції від влади.

Аграрний комплекс генерує приблизно 32% ВВП. 40% валютної виручки, яка надходить до країни, виробляється саме в аграрному секторі. Але, на жаль, структура експорту на сьогодні є переважно сировинною. За два останні роки експорт продукції рослинництва (а це переважно зерно) зріс з 40 до 51%, а експорт продукції тваринництва, навпаки, зменшився з 7,5% до 6,9%. Після первинної переробки Україна експортує лише 5% борошна. Якщо порівняти, то, наприклад, Казахстан експортує продукцію первинної обробки зернових (борошно) – у розмірі 56%. А це – додана вартість і робочі місця!

На цьому тлі інші статистичні дані щодо зменшення кількості платників єдиного податку з 27,4 до 20,7 тисяч виглядають досить сумно. Зменшення майже на 7 тисяч платників єдиного податку означає, що люди просто ховаються в тінь від непомірного податкового навантаження, а кошти в тіньових оборудках збільшуються.

Прикро, але доводиться констатувати: село вимирає, аграрії ховаються в тінь, а країна перетворюється в сировинний придаток. Чи варто цим пишатися?

ДЛЯ збереження села потрібні гроші. Чим далі, тим більші. А їх немає, попри всі балачки про децентралізацію з її перевагами. На місцях розподіл отриманих бюджетних крихт відбувається в ручному режимі. Голови сільських рад практично не мають коштів і змушені звертатися за допомогою до комерційних структур, які тим чи іншим чином провадять свою діяльність у даному населеному пункті. У кращому випадку отриманої допомоги вистачає на щось одне, маленьке. Наприклад, на чищення центральної вулиці після хуртовини. А дороги, школи, дитячі садочки, ФАПи, бібліотеки та інші об'єкти сільської інфраструктури у списку пріоритетів на останньому місці.

Підготував Володимир ЯРОШЕНКО.

! Не можна пройти старими дорогами до нових горизонтів

Народна мудрість

Основний Закон України чітко регламентує всі головні питання державного устрою та преференції громадян. Зокрема, й такі, як право громадян на недоторканність житла, власності, здоров'я тощо. Іншими словами, кожен громадянин має право взяти до рук зброю і застосувати її проти рейдерів чи інших зловмисників. Але він мусить мати упевненість, що, боронячи своє життя, честь і гідність, не порушує чинного законодавства. Де межа необхідної самооборони?

МЕЖА необхідної САМООБОРОНИ

Конституція України (ст. 27) наділяє кожну людину невід'ємним правом на життя; кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань. Водночас, ст. 30 гарантує кожному недоторканність житла, не допускаючи несанкціонованого проникнення до нього. На жаль, у тексті Основного Закону начисто відсутні норми щодо застосування громадянами засобів захисту – і життя, і власності. Зате для них передбачена кримінальна відповідальність за перевищення меж необхідної самооборони. Як за таких умов захистити себе, близьких людей, власне майно і не зігріти нари власним тілом?

Зазвичай, коли тема публікації містить у собі запитання, однозначні відповіді на які важко знайти в чинному законодавстві, ми звертаємося за консультаціями до фахівців-правників. Цього разу розібратися в казуїстиці законів, підзаконних нормативних документів та кодексів нашому кореспонденту допомагає кандидат юридичних наук Володимир Юсупов, доцент кафедри криміналістики Київського національного університету внутрішніх справ.

КОР.: Що слід розуміти під термінами «самозахист» та «самооборона»? Які їхні межі? Адже важко визначитися (особливо за долі секунди): чи не будуть ваші рішучі озброєні дії кваліфіковані слідчим як перевищення меж необхідної оборони?

В.Ю.: У загальному випадку самозахист (самооборона) – це власноручне застосування засобів примусу особою без втручання відповідних державних та інших органів. Але суть питання – не в термінології, а у правовому підґрунті. Дійсно, в Україні досі остаточно не врегульовані правові питання щодо використання, застосування вогнепальної зброї цивільним населенням з метою самозахисту та інші. В нашій державі тільки закон про кримінальну відповідальність має значення нормативно-правового акту, який визначає, яке суспільно небезпечне діяння визнається злочином і які покарання можуть бути застосовані за його вчинення.

З другого боку, ми маємо цілком пристойний Кримінальний кодекс, стаття 36 котрого визначає необхідну оборону, як «дії, вчинені з метою захисту охоронюваних законом прав та інтересів особи, яка захищається, або іншої особи, а також суспільних інтересів та інтересів держави від суспільно небезпечного посягання шляхом заподіяння тому, хто посягає, шкоди, необхідної і достатньої в даній обстановці для негайного відвернення чи припинення посягання, якщо при цьому не було допущено перевищення меж необхідної оборони». Сприймається це положення ніби дещо узагальнено, але далі Кодекс пояснює, що перевищенням меж необхідної оборони визнається умисне заподіяння тому, хто посягає, тяжкої шкоди, яка явно не відповідає небезпечності посягання або обстановці захисту…

Натомість, не є перевищенням меж необхідної оборони і не має наслідком кримінальну відповідальність застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів для захисту від нападу озброєної особи або нападу групи осіб, а також для відвернення протиправного насильницького вторгнення у житло чи інше приміщення, незалежно від тяжкості шкоди, яку заподіяно тому, хто посягає.

КОР: Цікаво, наскільки така теорія відповідатиме практиці. Як у надзвичайно «гарячій» ситуації зберігати холодний розум? Адже ваша помилка може коштувати життя вам або зловмиснику. І зрештою, яким чином ви потім зможете довести, що робили оте передбачене законом «попередження голосом»? Тобто в разі загибелі нападника вас ще й можуть звинуватити в провокації та притягти до суду.

В.Ю.: Дійсно, криміналістиці відомі випадки, коли громадяни вдаються до провокації необхідної оборони, тобто таких дій, що вчиняються з метою викликати на себе напад, аби отримати можливість дати підну відсіч (помститися), посилаючись на те, що був змушений оборонятися, тобто знаходився в стані необхідної оборони. За правилами необхідної оборони, нападаючий і обороняючий себе (чи інших осіб) ніколи не можуть помінятися місцями. І ще одна важлива деталь: стану необхідної оборони немає, якщо напад ще не розпочався (бо немає необхідності в заподіянні шкоди), а також і тоді, коли напад уже явно закінчився (бо немає потреби в захисті).

КОР.: Скажімо, в сейфі у громадянина Х зберігається (належним чином, тобто без спорядження) мисливська рушниця, причому не якась дідівська берданка, а цілком сучасна напівавтоматична самозарядка 12-го калібру від «Бенеллі». Чи буде злочином, якщо він застосує її проти зловмисників, які вдираються до його житла з метою насилля й пограбування?

В.Ю.: Згідно зі ст. 15 Кримінального кодексу України, не є злочином застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів, незалежно від наслідків, якщо вони здійснені для захисту від нападу озброєної особи, відвернення протиправного насильницького проникнення у житло чи інше приміщення і т.ін. Тому, якщо власник будинку самооборонюється за допомогою мисливської зброї від осіб, які вчинили напад на його оселю – ці дії потрібно вважати правозгідними. Втім, до розгляду справи в суді краще утриматися від коментарів…

Взагалі, необхідно підкреслити, що питання про вогнепальну зброю, як засіб замозахисту громадян від злочинних посягань, сьогодні в Україні є надзвичайно актуальним і в той же час складним для вирішення. Законотворці та працівники правоохоронних органів щодо цього висловлюють різні погляди: одні прагнуть легалізувати короткоствольну вогнепальну зброю, інші – не допустити володіння такою зброєю цивільним населенням.

КОР.: А що роблять для виходу з цієї ситуації народні обранці, тобто депутати Верховної Ради?

В.Ю.: Наскільки мені відомо, на цей час у Верховній Раді України на розгляді є кілька проектів закону «Про зброю". У першому законопроекті, розробленому Міністерством внутрішніх справ України, передбачено надання громадянам права тільки на мисливську (гладкоствольну й нарізну) вогнепальну зброю.

Автори ж інших законопроектів відстоюють право громадян не тільки на мисливську, а й на короткоствольну нарізну вогнепальну зброю. На їхню думку, це стане засобом реалізації конституційного права громадян на самозахист від протиправних посягань; мовляв, найбільш розвинені демократичні держави надали право володіння короткоствольною вогнепальною зброєю своїм громадянам, і це справило стабілізуючий вплив на громадський порядок – зменшилася кількість насильницьких злочинів проти особи і проти власності і т.ін.

КОР.: Чи можна вважати переконливими подібні аргументи в той час, коли стрілянина лунає на всіх континентах, і жертвами її стають пересічні неозброєні громадяни?

В.Ю.: В уявленні багатьох обивателів кожен, хто має зброю – потенційний убивця. Але ж це зовсім не так, якщо власник «ствола» – людина певного рівня культури, з відповідними знаннями і вмінням поводитися зі зброєю. Тільки за таких умов можна отримати від володіння нею істинне задоволення, без найменшої шкоди для оточуючих. У цьому сенсі дійсно повчальною можна вважати історію США, де за часів «золотої лихоманки», коли на Аляску зібралися шукачі щастя й небезпечних пригод мало не з усього світу, «закон Кольта» зміг урівноважити членів цієї, значною мірою криміналізованої, спільноти – адже зброя була у кожного, тому будь-яка спроба насилля чи зневаги людської гідності могла отримати рішучу збройну відсіч. Надалі «цивільна» зброя набула поширення на всій території країни, і американці вважають це переконливою ознакою демократії. А вчені-криміналісти з Університету Чикаго навіть стверджують, що вбивств у «озброєних» регіонах стається майже на 10% менше, ніж у середньому по країні. Загальновідомо, що вбиває не зброя, а людина, і необхідно боротися зі злочинністю, а не зі зброєю. Проте немає правил без винятків – про це свідчать хоча б безглузді масові розстріли в американських школах. У більшості подібних випадків застосовувалася «домашня», тобто легально придбана й зареєстрована, зброя. «Справжні» злочинці використовують, як правило, нелегальну зброю. Але це вже інша історія…

Спілкувався Володимир ЯРОШЕНКО.

Наші консультації

12.11.2007 р. я уклала договір оренди земельної ділянки (земельного паю) з орендарем-агрофірмою строком на десять років. Договір був зареєстрований в Державному реєстрі 13.11.2008 року.

Коли закінчується строк дії договору оренди землі?

Пташка Л.А., с.Катеринівка Васильківського району Дніпропетровської області.

Згідно ст. 125 Земельного кодексу України право оренди земельної ділянки виникає з моменту державної реєстрації цього права, тобто у Вашому випадку – з 13.11.2008р. З цієї дати обчислюється десятирічний термін дії договору оренди.

Які дії я повинна виконати, щоб договір оренди не був подовжений (поновлений) на новий строк?

Зазначене питання регулюється ст.33 Закону України «Про оренду землі» і складається з двох варіантів.

1. По закінченню строку, на який було укладено договір оренди землі, орендар, який належно виконував обов'язки за умовами договору, має переважне право перед іншими особами на укладення договору оренди землі на новий строк (поновлення договору оренди землі).

Орендар, який має намір скористатися переважним правом на укладення договору оренди землі на новий строк, зобов'язаний повідомити про це орендодавця до спливу строку договору оренди землі у строк, встановлений цим договором, але **не пізніше ніж за місяць до спливу строку договору оренди землі.**

До листа-повідомлення про поновлення договору оренди землі орендар додає проект додаткової угоди.

При поновленні договору оренди землі його умови можуть бути змінені за згодою сторін. **У разі недосягнення домовленості** щодо орендної плати та інших істотних умов договору переважне **право орендаря на укладення договору оренди землі припиняється**.

Орендодавець **у місячний термін розглядає надісланий орендарем лист-повідомлення** з проектом додаткової угоди, перевіряє його на відповідність вимогам закону, узгоджує з орендарем (за необхідності) істотні умови договору і, за відсутності заперечень, приймає рішення про поновлення договору оренди землі (щодо земель державної та комунальної власності), укладає з орендарем додаткову угоду про поновлення договору оренди землі. **За наявності заперечень орендодавця щодо поновлення договору оренди землі орендарю направляється лист-повідомлення про прийняте орендодавцем рішення.**

2. У разі якщо орендар продовжує користуватися земельною ділянкою після закінчення строку договору оренди і за відсутності **протягом одного місяця** після закінчення строку договору листа-повідомлення орендодавця **про заперечення** у поновленні договору оренди землі такий договір вважається поновленим на той самий строк і на тих самих умовах, які були передбачені договором.

У цьому випадку укладання додаткової угоди про поновлення договору оренди землі здійснюється із:

власником земельної ділянки (щодо земель приватної власності);

уповноваженим керівником органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування без прийняття рішення органом виконавчої влади або органом місцевого самоврядування про поновлення договору оренди землі (щодо земель державної або комунальної власності).

Додаткова угода до договору оренди землі про його поновлення має бути укладена сторонами у місячний строк в обов'язковому порядку.

Відмова, а також наявне зволікання в укладенні додаткової угоди до договору оренди землі може бути оскаржено в суді.

Отже,

1) якщо за місяць до спливу строку договору орендар звернеться до Вас з листом-повідомленням про укладення договору оренди на новий строк,

то Ви повинні **протягом місяця** після отримання листа орендаря направити орендарю **заперечення** у вигляді листа-повідомлення;

2) якщо орендар продовжує користуватися земельною ділянкою після закінчення строку договору оренди,

то Ви **протягом одного місяця** після закінчення строку договору повинні надіслати орендарю лист-повідомлення **про заперечення** у поновленні договору оренди землі.

(Щодо запитань про заборгованість у розрахунках за оренду та ін., необхідно з'ясувати обставини та документи, що стосуються цих питань.).

Роз'яснював юрист Анатолій МИХАЛЕВИЧ.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Проста дієта для літніх людей

Здоровенькі були!

ЛІТНІМ чоловікам і жінкам потрібна спеціальна дієта, як для схуднення, так і для поліпшення здоров'я. Крім того, вона зупиняє старіння.

Для літніх людей зазвичай щоденний раціон повинен бути меншим, оскільки вони швидше додають у вазі. При цьому раціон харчування має бути різноманітним. Багато хто намагається додавати більше оливкової олії, як профілактику від атеросклерозу, але є й інші чудові олії, наприклад, кукурудзяна, конопляна, соняшникова, які також володіють схожими властивостями.

Практично будь-яка рослинна олія холодного віджиму нормалізує обмін ліпідів у крові, а ненасичені жирні кислоти, які там містяться, допомагають виводити холестерин і не дають утворюватися холестериновим відкладенням. Однак занадто сильно налягати на олію теж не варто, позаяк занадто велика кількість її може прискорити процеси старіння. Через ті ж поліненасичені жирні кислоти. Тому олії потрібно вживати приблизно 30 грамів на день.

Від якихось особливих продуктів не потрібно відмовлятися, якщо тільки лікар не сказав вам зворотного. Наприклад, ви знали, що ще кілька років тому літнім людям рекомендували виключити яйця через кількість холестерину в них? Але зараз вже відомо, що вони беруть важливу участь у розподілі того ж холестерину, тому 2-3 яєчка на тиждень вам не зашкодять.

Крім гормонального впливу на організм, також впливає на повноту й елементарне старіння кишківника. Уявляєте, у ньому стає більше гнильних бактерій, як би неприємно це не звучало. Через них вітаміни не так добре синтезуються, мікрофлора вже не так добре знезаражує, холестерин гірше виводиться, а також з'являються жирні кислоти зовсім іншого роду, які схожі з канцерогенами. Для нормалізації роботи кишківника зазвичай використовується кисломолочка і рослинні продукти. Їжте більше бобових, круп, овочів і фруктів.

З м'ясом трохи інша історія. Його краще частіше замінювати рибою, позаяк в ній більше ейкозапентаєнової кислоти, а вона знижує згортання крові.

Також в щоденне меню включається цибуля з часником, вони знижують рівень холестерину і затримують розвиток різних пухлин. До речі, виявляється, що останніми властивостями володіють багато інших овочів жовтого кольору. Отож моркву варто їсти частіше.

Це здається божевіллям, але навіть звичайна їжа може володіти властивостями, що омолоджують. Набагато молодшими ви не станете, але відтягнути старіння точно вдасться. Одними з таких чарівних інгредієнтів є антиоксиданти. До них належать:

Амінокислоти – цистеїн і глутамінова кислота.

Вітаміни – А, Е, С, К, Р, група Ст.

Мінерали – цинк, мідь, магній і залізо.

Біофлавоноїд.и

Рослинні стероїди.

Найбільше антиоксидантів в зеленому чаї, пряних травах, в яблуках і винограді.

Що і коли вживати літнім людям

Основною метою правильного харчування є не схуднення, а поліпшення здоров'я. Схуднення тут виступає як приємний побічний ефект. Чому ж літнім людям потрібна особлива дієта? Одними з перших зношуються органи травлення. Справа не тільки в старості, а й у необдуманому харчуванні шкідливою їжею протягом усього життя.

Ви, напевно, звикли їсти смажене і тушковане м'ясо, котлети та заїдати їх кашею. Але насправді відомо, що м'ясо, рибу краще варити і вживати з овочевими гарнірами. Кращими джерелами білка у літньому віці будуть нежирна риба і нежирне м'ясо, сир -приблизно 50-60 г на день. До речі, риба і морепродукти, морська капуста, ікра також допомагають при боротьбі з атеросклерозом, як і рослинна олія.

Супи на курячому і м'ясному бульйоні можна вживати декілька разів на тиждень, не більше, краще замініть їх овочевими бульйонами. Намагайтеся також їсти і якомога менше продуктів з тваринними жирами.

Любите солодке? Тоді для вас погана новина. Цукру можна на день тільки чотири чайних ложки – це близько 30 грамів. Меду можна в два рази більше. А ось щоб забезпечити правильне функціонування організму і здоров'я суглобів, сіль скоротіть до однієї ложечки.

Страви з круп і бобових обов'язково повинні бути в раціоні, якщо немає протипоказань. Але хліб краще брати житній, вчорашній буде навіть краще. Однак його можна тільки 200 г на день. Якщо хочете перекусити, краще використовувати фрукти. До речі, перекуси повинні бути, оскільки харчуватися потрібно 5 разів на день, потроху.

Ви напевно помітили, що взимку вам й іншим літнім людям набагато складніше: з'являється сонливість, паморочиться голова, ви постійно роздратовані і розбиті. Все через нестачу вітаміну С. Його можна легко постачати в організм, вживаючи свіжі овочі, картоплю, зелень, квашену капусту та цибулю.

Тут ми розповідаємо про найбільш досліджені процеси організму, і про те, як на них можна вплинути за допомогою корекції раціону. Але є також і інші методи, наприклад, тибетська дієта.

Правила тибетської дієти на кожен день

Обов'язково, перед тим як почати слідувати цим правилам, проконсультуйтеся з лікарем. Дієта не всім підходить.

Намагайтеся зранку з'їсти щось гостреньке, перцю потрібно додавати зовсім трохи.

Фрукти, солодощі, їх краще вживати ближче до обіду.

Овочі дуже довго і важко перетравлюються, тому їх краще відварювати, запікати або готувати на пару.

Згідно з цією дієтою воду потрібно пити тільки сиру, бо вважається, що вода, яку довго кип'ятили, стає важкою. При цьому пити її краще теплою або кімнатної температури прямо під час їжі, а гострі страви запивати холодною кип'яченою.

Чай можна пити тільки легкий, не міцний.

Білий хліб теж важкий, взагалі будь-хліб, приготовлений на дріжджах, є небажаним.

Кисле, мариноване і консервоване можна їсти тільки зрідка, позаяк воно послаблює травлення.

Меню на тиждень для літніх

Меню розраховане на сім днів, починати можна в будь-який час, а вихід з такої дієти не потрібен

День 1

Сніданок: варена риба з овочами та зеленим чаєм. Обід: варене м'ясо з салатом зі свіжих овочів, овочевий супчик і фрукти. Вечеря: запіканка з сиру і моркви, кефір.

День 2

Сніданок: гречка і трохи вареної яловичини, трав'яний чай і огірки. Обід: яблука, запечені в духовці, борщ. Вечеря: несолодкий йогурт, сир з родзинками і зелений чай.

День 3

Сніданок: паровий омлет з чаєм і горошком. Обід: Риба, запечена з картоплею, салат з огірків і капусти, фрукти. Вечеря: овочеве рагу, яблуко і чай.

День 4

Сніданок: парові котлети і салат з помідорів з цибулею і олією. Обід: легкий овочевий суп. Вечеря: запіканка з сиром і яблуками, м'ятний чай.

День 5

Сніданок: вівсянка, бутерброд з сиром, зелений чай. Обід: печеня з нежирним м'ясом і фрукти. Вечеря: м'які печінкові котлети з картопляним пюре, ромашковий чай з медом.

День 6

Сніданок: в'язка каша з рисом, бутерброд з маслом і сиром, чай з бергамотом. Обід: тушковані овочі, парова біла риба, апельсин. Вечеря: кабачкові оладки, сметана, кефір.

День 7

Сніданок: варені яйця, салат з помідорами і огірками, твердий сир і чай. Обід: варена куряча грудка, вінегрет, банан. Вечеря: перетертий сир зі сметаною і фруктами, чай на травах.

Кліщі

Застерога

Весна! Травичка зеленіє, сонечко блищить, кліщ повзе до тебе з розпростертими обіймами. Пильнуй!

Кліщі розносять цілий букет захворювань, але найбільш поширеними є кліщовий енцефаліт і хвороба Лайма (бореліоз). Від першого часто вмирають або залишаються паралізованими інвалідами. Енцефаліт дуже, дуже погано лікується, як і фактично будь-яка вірусна хвороба, з якою люди ще толком не вміють справлятися. Від бореліозу теж можна померти, але він все ж лікується антибіотиками, передає Ukr.Media.

КЛІЩІ зараз є всюди. Немає районів, гарантовано вільних від них: кліща можна підхопити в дитячому таборі, в центрі великого міста, на власній упорядкованій садибі. З кожним роком вони стають все активнішими, а карта поширення енцефаліту вже захопила практично всі регіони України. При цьому кожен десятий кліщ в середньому заражений на бореліоз. Енцефаліт, на щастя, все ще екзотика. Поки що.

Кліщі активні з березня по жовтень. Тобто поки на вулиці плюс, кліщі там є. А в розпал зими кліща може принести якась тваринка — щур там або розлючений вепр.

На власному обійсті уважно огляньте світлі теплі поверхні: стіни будинків, укриття на трояндах, теплиці, стійки шпалер. Кліщі навесні люблять залізти найвище, їм подобається світлий фон і сонячне тепло, до того ж з високої позиції зручно падати на туші теплокровних, що проходять повз.

Більшість порад на тему «як уберегтися від кліщів» не працюють. Якщо вистригти всю траву у дворі і закатати асфальтом, кількість кліщів і справді знизиться. Якщо оглядати себе, рідних і близьких кожні двадцять хвилин, є шанс встигнути ліквідувати майже всіх кліщів до укусу.

Кліщів в дитячій стадії розносять дрібні тварини. Тому — смерть мишам і щурам. Але, на жаль, пташки теж здатні скинути оберемок кліщів у ваш розарій.

Якщо все ж вкусив кліщ, обов'язково потрібно звернутися у лікарню. Негайно!

Не торкайтеся кліща голими руками або хоча б без яких-небудь целофанових кульків, надягнутих на руки. Енцефаліт можна підхопити і так.

Витягати кліща найпростіше, схопивши його за тіло і вивернувши по колу. Голову, якщо застрягне, можна потім буде виколупати дезінфікованою голкою, як скалку. І змазати місце укусу зеленкою.

Для собак кліщі теж смертельно небезпечні. Найпротивніша хвороба — піроплазмоз: собаки починають випорожнятися червоною сечею і падають з ніг від слабкості. Лікування дороге та небезпечне. У дворняг здебільшого хороший імунітет, а породисті пси вмирають від піроплазмозу, на жаль, дуже часто. Тому навесні собаку потрібно обробити антикліщовим препаратом тривалої дії. Сам ошийник від бліх не дуже допоможе.

Цікаві відомості про кліщів

- *На сьогодні описано 54 тисячі видів кліщів. Вивченням кліщів займається акарологія - розділ зоології.*
- *Самка одного з видів кліща відкладає за своє життя 15-20 тисяч яєць. Подібною плодючістю мало хто може похвалитися серед тваринного світу.*
- *Кліщі можуть відкладати незапліднені яйця, з яких вилупляться життєздатні личинки. Таке явище називається партеногенез, що дозволяє продовжити свій рід, якщо не вдалося зустріти статевого партнера.*
- *Дивує здатність кліщів обходитися без їжі - дорослий паразит може голодувати протягом двох років без шкоди для себе.*

Сторінку підготувала Анна МЕЛЬНИК.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1883919. Тираж 27400

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Ⓟ Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Свято Вознесіння Господнього припадає на сороковий день після Великодня. Це останній день, коли віряни вітаються словами «Христос воскрес!»

День ВОЗНЕСІННЯ

ІСТОРІЯ СВЯТА

В Євангелії говориться, що після свого воскресіння Христос перебував на землі ще 40 днів, він являвся апостолам і розповідав їм про Царство Боже, про своє друге пришестя, а також про те, що їх незабаром охрестить Святий Дух.

Вважається, що саме на сороковий день після воскресіння Ісус потрапив у рай і так закінчив свій земний шлях. Та перш ніж піднятися на небеса, Син Божий дав своїм учням останні настанови, благословив їх і став віддалятися, підносячись на хмарі в супроводі двох ангелів. Побачивши таке чудо, апостоли повернулися до Єрусалиму з великою радістю.

НАРОДНІ ПОВІР'Я

За народним повір'ям, протягом усіх сорока днів, починаючи Великоднем і закінчуючи Вознесінням, ворота пекла та раю залишалися відкритими. У цей період душам померлих праведників дозволяється перебувати на Землі, а душі грішників не відчувають пекельних мук.

У народі Вознесіння традиційно пов›язують з урожаєм і зростанням, адже свято припадає на зміну сезонів у сільському господарстві.

НАРОДНІ ПРИКМЕТИ

У день Вознесіння Господнього радять уважно спостерігати за погодою. Якщо на Вознесіння вона була хорошою, то такою протримається й до дня Святого Михайла (21 листопада). Дощ вважався поганим знаком – віщував хвороби і неврожай

У ранок Вознесіння земля вмивається росою, ніби плаче по Ісусу, що віддаляється від неї. Вважається, що ця Вознесенська роса наділена особливою цілющою силою, здатною вилікувати хворих і подарувати красу дівчатам, якщо нею вмитися

Якщо у Бога від чистого серця щось попросити, то воно обов›язково збудеться, тільки якщо прохання не стосується фінансового благополуччя.

Вознесіння минуло – сезон купання відкритий. Навіть якщо на вулиці ще дуже холодно, застудитися після таких купань неможливо.

Урожай буде багатим, якщо погода в цей день сонячна і тепла.

Дощ на Вознесіння – погана прикмета. Він віщує мокре і холодне літо, а крім того неврожай та хвороби людей і худоби.

Цікавинки про українські вишиванки

Made in Ukraine

Вишиванки завжди були нашим національним символом, нашою гордістю та автентичною ознакою. Однак, сьогодні навіть голлівудські зірки хочуть відчути себе частинкою України. Серед найновіших модних тенденцій – жовто-сині кольори, віночки і, звичайно, справжні українські вишиванки!

Адже вишита українська сорочка – це не просто одяг, це справжній оберіг. Ось вам кілька найцікавіших фактів про цей витвір мистецтва, день якого традиційно відзначають 17 травня.

Перші вишивки на території слов'янських країн мали більш релігійний зміст і оберігали їх власників від зла. Саме тому сорочки оздоблювали візерунками на рукавах, комірах, всюди, де тіло було відкритим. Існували особливі вишиванки для релігійних ритуалів та святкових подій. А діткам при народженні дарували вишиту сорочку, аби та оберігала їх від злих духів.

Виявляється, вишиванки – один з найдавніших українських атрибутів. Геродот стверджував, що вишивкою був прикрашений одяг скіфів, які довгий час проживали на території України. Археологи знайшли на Черкащині зображення чоловіків, одягнених у щось дуже схоже на український національний костюм. Знахідка датувалась 6 ст. нашої ери. Такі ж сорочки приписувались трипільцям.

Сорочка завжди вишивалась жіночими руками, а тому несла сильний емоційний заряд, символізувала добро, любов і вірність. Давнє замовляння наших предків говорило: «Якою білою є сорочка на тілі, таким щоб і чоловік до жінки був». Саме тому дівчата повинні були вишити своєму нареченому вишиванку до весілля.

До речі, про особливе значення чоловічої вишиванки, як символу кохання, ходить ще одна легенда. Подейкують, що чумаки довіряли прання своєї сорочки тільки одній єдиній дівчині. Іншим до такого сакрального ритуалу зась. Так чумак підтверджував вірність своїй коханій.

Першим модником, котрий поєднав вишиванку з буденним одягом став Іван Франко, котрий носив її під піджак і з сучасним вбранням. Саме у такому вигляді письменник зображений на 20-гривневій купюрі.

Кожен регіон України має свою особливу вишиванку, яка відрізняється від інших технікою та орнаментом. Фактично, кожна область може повихвалятись унікальними вишитими сорочками, притаманними тільки їй.

Дуже багато орнаментів, що використовуються в оздобленні вишиванок, сягають своїм корінням до язичницьких часів. Наприклад, солярні знаки (або «громовий знак», «колесо Юпітера») пов'язані з язичницьким небесним божеством Родом.

Одним з найоригінальніших видів вишиванок вважають борщівську. Її особливість полягає в тому, що вона рясно розшита чорними нитками. Розповідають, що колись турки і татари знищили практично всіх місцевих чоловіків, тому жінки впродовж кількох поколінь вдягали саме такі сорочки. А у борщівському храмі знаходиться унікальна ікона, на якій зображена Марія, одягнута саме у таку вишиванку.

Орнаменти, якими прикрашають вишиванки, стали настільки популярними, що тепер ними оздоблюють не тільки сорочки! Останнім часом в українців з'явився новий тренд – автовишиванка. Автомобілісти прикрашають свої транспортні засоби спеціальними наліпками. Для кожного замовника створюється особливий дизайн.

Розробники розповідають, що «вишивані» наліпки замовляють не тільки власники авто, адже їх можна почепити на будь-яку рівну поверхню. Популярністю вони користуються по всій Україні. Розповідають також, що замовлення на автовишиванки надходять і з інших країн: Німеччини, Австралії, Нової Зеландії!

Американський популярний журнал Vogue назвав українську вишиванку модною. Її успіх видання пояснює появою модельєра Віти Кін, яка почала активно використовувати традиційні українські візерунки в оформленні своїх уборів.

ТОРГОВИЙ ДІМ «ТЕХНОПОЛЬ» ПРОПОНУЄ ВЕЛИКИЙ ВИБІР ЗАПЧАСТИН ДО ТЕХНІКИ ВІТЧИЗНЯНОГО ТА ІМПОРТНОГО ВИРОБНИЦТВА:

- запчастини для обприскувачів, прес-підбирачів, ґрунтообробної техніки, сівалок СУПН, СЗ, УПС, СПЧ;
- ремонт гідротрансмісій тракторів і комбайнів;
- ремонт прес-підбирачів усіх марок;
- с/г шини та камери до них; - акумуляторні батареї;
- МЕТИЗНИЙ РЯД; - інструменти.

смт Софіївка, +38066-524-92-28, +38068-537-05-32.

ВИСОКОЯКІСНИЙ РЕМОНТ ВАШОЇ ОСЕЛІ
050-045-39-54

Дохід від вирощування органічного хрону може сягати ста тисяч доларів

За середньої врожайності 5-6 т/га на вирощуванні хрону можна отримати від $7 до $108 тис. доходу. Про це повідомляє superagronom.com. Фахівці зазначають, все залежить від умов вирощування та вигляду в якому зібраний урожай реалізувати. Приміром одна т органічного хрону коштує $13-18 тис. Неорганічний хрін купують по $0,8-1,2 тис./т. Пластинки хрону можна продати по $2-4 тис./т, сухий — по $34 тис./т.

За словами фермерів, хрін найкраще вирощувати після культур, які рано звільняють поле - огірків, помідорів, ранньої картоплі. Це дає можливість своєчасно провести підготовку ґрунту.

Ґрунт повинен бути чистим, особливо від багаторічних бур'янів. Після збирання попередника поле двічі дискують важкою бороною, після чого проводять оранку. Навесні ґрунт знову боронують, вносять органічні добрива.

При горизонтальній посадці проводять одне підгортання відразу по сходах, при похилій — 2-3 підгортання до середини-кінця липня. Зрошують рослини дощувальними установками. Поливна норма в середньому становить 150-250 м3/га. В умовах центру України рекомендується проводити 3-4 поливи нормою 250-300 м3/га, в південних районах — 5-6 поливів.

Користь хрону полягає не тільки в коренях. Зрізану зелену масу перед збиранням урожаю використовують на корм худобі.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.